

Sygn. akt IV U 2679/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogusław Łój

Protokolant: stażysta Joanna Dejevska vel Dej

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2018 r. w Zielonej Górze

odwołania L. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 25.09.2017 r. znak (...)

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.**

o wysokość emerytury

I. oddała odwołanie,

II. przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. T.

z Kancelarii (...) (...) spółka partnerska kwotę 180 zł + VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej odwołującemu z urzędu.

SSO Bogusław Łój

sygn. akt IV U 2679/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25.09.2017 r., znak: (...), pozwany organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił wnioskodawcy L. M. prawa do doliczenia do stażu ubezpieczeniowego okresu pracy w gospodarstwie rolnym.

W uzasadnieniu organ rentowy podał, że obowiązująca ustawa z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie przewiduje doliczania tego rodzaju okresu do emerytur obliczonych według zasad określonych w art. 26 tej ustawy.

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawca L. M. podał, że w pierwszym okresie jego życia związanego z pracą i ubezpieczeniem emerytalno-rentowym pracował na gospodarstwie rolnym w miejscowości T. po śmierci ojca w 1953 r., razem z matką, od najmłodszych lat. Ten okres skończył się w 1982 r. przekazaniem gospodarstwa rolnego Państwu. Zdaniem wnioskodawcy, okres ten podlega zaliczeniu do stażu pracy zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej, co wiąże się ze zwiększeniem wysokości świadczenia emerytalnego.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 20.06.2016 r. wnioskodawca L. M. złożył organowi rentowemu wniosek o emeryturę.

Decyzją z dnia 14.07.2016 r., znak: (...), pozwany przyznał wnioskodawcy emeryturę od 09.06.2016 r., tj. od daty osiągnięcia wieku, o którym mowa w art. 24 ust. 1b ustawy emerytalnej.

W dniu 18.07.2017 r. odwołujący złożył pozwanemu wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalno-rentowego poprzez doliczenie okresów składkowych i nieskładkowych przebytych przed przyznaniem świadczenia, przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia od zarobków uzyskanych w całości przed przyznaniem świadczenia. Do materiału dowodowego odwołujący dołączył dokumentację pracowniczą.

Wobec zgłoszonego wniosku, pozwany decyzją z dnia 20.09.2017 r. przeliczył emeryturę wnioskodawcy od 01.07.2017 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

Podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę.

Kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wyniosła 8599,51 zł.

Kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wyniosła 147994,10 zł.

Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej i wyniosła 751,05 zł.

Emerytura przyznana od 09.06.2016 r. jest niższa od najniższej emerytury, jednak emerytury nie podwyższono, gdyż wnioskodawca nie udowodnił łącznie okresów składkowych i nieskładkowych w wymiarze 25 lat.

Emerytura po waloryzacji przysługuje w kwocie – od 01.03.2017 r. – 754,35 zł.

W dniu 15.09.2017 r. odwołujący złożył organowi rentowemu wniosek o przeliczenie stażu pracy, dołączając zaświadczenie z dnia 29.08.2017 r., wydane przez Wójta Gminy T., z którego wynika, że w okresie od 18.07.1959 r. do 11.06.1982 r. istniało gospodarstwo rolne (...), położone we wsi T., które miało powierzchnię ok. 5 ha, a także pisemne zeznania świadków na okoliczność pracy w tym gospodarstwie.

Powyższy wniosek skutkowało wydaniem przez ZUS zaskarżonej decyzji.

okoliczności niesporne

dowód: akta organu rentowego

Odwołujący złożył w dniu 17.10.2017 r. wniosek o ponowne obliczenie świadczenia emerytalno-rentowego, skutkujący wydaniem przez organ rentowy decyzji z dnia 27.10.2017 r., którą pozwany przeliczył emeryturę od 01.10.2017 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Przeliczenie nastąpiło bez związku z pracą wnioskodawcy w gospodarstwie.

okoliczności niesporne

dowód: akta organu rentowego

Sąd zważył, co następuje.

Odwołanie okazało się niezasadne.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że emerytura wnioskodawcy została obliczona na podstawie art. 26 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm.), zgodnie z którym emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183.

Jak stanowi art. 25 ust. 1, podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

Zgodnie z tymi przepisami, znaczenie dla wysokości emerytury wnioskodawcy ma kwota zewidencjonowanych składek, a nie sam fakt ustalenia okresu ubezpieczeniowego.

Za sporny okres pracy w gospodarstwie nie odprowadzono składek na ubezpieczenia społeczne.

Zatem rację ma organ rentowy, twierdząc, że staż pracy w gospodarstwie rolnym nie wpłynie na podwyższenie wysokości świadczenia.

W art. 10 ust. 1 ustanowiono jedynie okresy, które uwzględnia się, jeżeli okresy składkowe i nieskładkowe, ustalone na zasadach określonych w art. 5-7, są krótsze od okresu wymaganego do przyznania emerytury, w zakresie niezbędnym do uzupełnienia tego okresu.

Pozostają więc one bez związku z sytuacją wnioskodawcy.

Stan faktyczny sprawy co do ustaleń ZUS i wysokości emerytury wnioskodawcy był bezsporny. Sąd ustalił go na podstawie dokumentacji zawartej w aktach organu rentowego.

Nie było natomiast celowe przeprowadzanie postępowania dowodowego dążącego do ustalenia rzeczywistej pracy wnioskodawcy w gospodarstwie rolnym. Nawet bowiem ustalenie tej pracy zgodnie z twierdzeniami wnioskodawcy nie wpłynęłoby na wysokość spornego świadczenia.

Zatem ani zaświadczenie w aktach organu rentowego o istnieniu gospodarstwa, ani karta informacyjna, którą wnioskodawca dołączył do odwołania, nie stanowią materiału dowodowego istotnego dla rozpoznania sprawy. To samo dotyczy zeznań świadków, podanych w piśmie procesowym z dnia 26.04.2018 r., i zeznań odwołującego. Nie ma też potrzeby wyliczania przez organ rentowy wysokości emerytury z uwzględnieniem pracy odwołującego w gospodarstwie rolnym. Wszystkie te wnioski tracą na znaczeniu wobec faktu, że przeliczenie, o które wnosi odwołujący, jest niemożliwe w świetle brzmienia powołanych wyżej przepisów ustawy emerytalnej.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzeczono jak w punkcie I wyroku.

O wysokości opłaty tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu (pkt II) orzeczono na podstawie § 4 oraz § 15 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r., poz. 1714 ze zm.). Ani nakład pracy adwokata, ani stopień skomplikowania sprawy – zarówno od strony faktycznej, jak i prawnej – nie uzasadniają ustalenia opłaty przekraczającej 100% opłat określonych w rozporządzeniu.